

Olesno, dn. 16.05 2023r.

N/znak: 6220/3-13/21-23

Decyzja o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia

Wójt Gminy Olesno, po przeprowadzeniu wznowionego postępowania w sprawie decyzji ostatecznej Wójta Gminy Olesno z dnia 10 listopada 2022 r. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych” (znak: 6220/3-7/21-22), na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 w zw. z art. 145 § 1 pkt 4, 108 § 1 i 150 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U z 2023 r., poz. 775 ze zm.) w zw. z 62 ust. 1 pkt a), art. 75 ust. 1 pkt. 4, 80 ust. 2, oraz art. 85 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U z 2022 r., poz. 1029 ze zm.),

orzeka:

- 1. uchylić decyzję Wójta Gminy Olesno z dnia 10 listopada 2022 r. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych” (znak: 6220/3-7/21-22);**
- 2. odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych”;**
- 3. nadać decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.**

Uzasadnienie

W wyniku wniosku Grupy Producentkiej „Wielopolanka” Sp. z o.o. z siedzibą w Wielopolu, zostało wszczęte postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych” w miejscowości Wielopole. Planowane przedsięwzięcie polegać miało na budowie dwóch różnych instalacji wraz z elementami współtowarzyszącymi, tj. instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000 l/h oraz instalacji do przygotowania oraz spalania paliwa alternatywnego. We wniosku wskazano, że etap eksploatacji będzie polegał przede wszystkim na produkcji alkoholu etylowego na bazie biomasy zawierającej cukry, w tym odpadów pochodzenia spożywczego, które będą stanowiły główny surowiec produkcyjny oraz ewentualnie surowców rolniczych (zboża, ziemniaki). Paliwo alternatywne wytworzone na bazie komponentów takich jak: węgiel brunatny, biomasa, RDF oraz mazut będzie przetwarzane w drodze współspalania. W procesie tym paliwo zastępcze zostanie wykorzystane

w celu pozyskania energii elektrycznej i ciepłej w przemysłowym procesie termicznym. Planowane przedsięwzięcie zostanie zrealizowane na działce nr 4/7 oraz 19/8 w miejscowości Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski. Na potrzeby prowadzonej działalności wykorzystana będzie tylko część powyższego terenu o powierzchni około 1,5 ha. Teren realizacji projektowanego przedsięwzięcia częściowo jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzonym uchwałą Nr XVI/117/2000 Rady Gminy w Oleśnie z dnia 25 lutego 2000 roku.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Wójt Gminy Olesno w dniu 10 listopada 2022 r. wydał w niniejszej sprawie decyzję (znak: 6220/3-7/21-22) o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych”. Decyzja stała się ostateczna.

W dniu 10 marca 2023 r. Pan Grzegorz Krupa właściciel działki nr 83 i działki nr 1285 położonych w Wielopolu i graniczących z działkami nr 4/7 oraz 19/8 w miejscowości Wielopole, gmina Olesno, powiat dąbrowski, na których miała być realizowana inwestycja polegająca na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych”, złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej decyzją Wójta Gminy Olesno z dnia 10 listopada 2022 r. (znak: 6220/3-7/21-22) o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych”, wskazując, że jako strona bez własnej winy nie brał udziału w postępowaniu. Wójt Gminy Olesno postanowieniem z dnia 10 marca 2023 r. (znak: 6220/3-8/21-23) wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją Wójta Gminy Olesno z dnia 10 listopada 2022 r. (znak: 6220/3-7/21-22), uznając, że Pan Grzegorz Krupa jest właścicielem działki nr 83 i 1285 położonych sąsiadujących z terenem inwestycji, co wskazuje na legitymację procesową wnioskodawcy. O ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie "Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000 l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych" w miejscowości Wielopole dowiedział się w dniu 23 lutego 2023 r. na zebraniu wiejskim w miejscowości Wielopole. Wniosek o wznowienie postępowania został złożony z zachowaniem terminu miesiąca od dnia dowiedzenia się o przedmiotowej decyzji, czyli zgodnie z art. 148§2 k.p.a.

Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu. Według art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029 ze zm.), stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Na podstawie przedłożonej dokumentacji, tj.:

1. raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko – z dnia 09.06.2021r,

2. uzupełnień i wyjaśnień do raportu o oddziaływaniu na środowisko – sporządzonych w odpowiedzi na wezwanie organów uzgadniających i opiniujących,
ustalono, że:

- zamiarem przedsiębiorcy jest budowa dwóch różnych instalacji wraz z elementami współtowarzyszącymi,
tj. instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000 l/h oraz instalacji do przygotowania oraz spalania paliwa alternatywnego.

Instalacja do produkcji alkoholu etylowego.

W ramach inwestycji planuje się:

- wybudowanie hali produkcyjnej wraz z pomieszczeniami socjalnymi, w tym:
 - hali z działami procesowymi instalacji do produkcji etanolu oraz obróbki wywaru,
 - pomieszczeń socjalnych (parter + piętro),
- budowę magazynu spirytusu (obok hali produkcyjnej) wraz ze zbiornikami magazynowymi.

Etap eksploatacji będzie polegał przede wszystkim na produkcji alkoholu etylowego na bazie biomasy zawierającej cukry, w tym odpadów pochodzenia spożywczego, które będą stanowiły główny surowiec produkcyjny oraz ewentualnie surowców rolniczych (zboża, ziemniaki). Celem funkcjonowania zakładu będzie produkcja spirytusu – alkoholu etylowego. Proces technologiczny produkcji destylatu polega na przygotowaniu i przekształceniu surowca w postać przydatną do fermentacji alkoholowej, a następnie na odpędzaniu z zacieru otrzymanego etanolu. Wielkość produkcji została określona na poziomie 24 000 litrów spirytusu w ciągu doby. W planowanym przedsięwzięciu przewiduje się nowoczesne rozwiązania techniczne i technologiczne spełniające wymogi najlepszych dostępnych technik (BAT). Pozwala to na osiągnięcie efektów ekonomicznych wraz z zachowaniem bezpieczeństwa ekologicznego. Dodatkowo projektowana instalacja będzie spełniać założenia gospodarki o obiegu zamkniętym, która zakłada, że wartość produktów, materiałów i surowców powinna pozostawać w obiegu możliwie jak najdłużej, a ilość wytwarzanych odpadów powinna zostać ograniczona do minimum. Instalacja do przygotowania oraz spalania paliwa alternatywnego. Zamierzenie inwestycyjne obejmuje budowę kotłowni paliw alternatywnych oraz linii przygotowania tych paliw. Paliwo alternatywne wytworzone na bazie komponentów takich jak: węgiel brunatny, biomasa, RDF oraz mazut będzie przetwarzane w drodze współspalania. W procesie tym paliwo zastępcze zostanie wykorzystane w celu pozyskania energii elektrycznej i ciepłej w przemysłowym procesie termicznym. Współspalarnia odpadów – rozumie się przez to zakład lub jego część, których głównym celem jest wytwarzanie energii lub produktów, w których wraz z paliwami są przekształcane termicznie odpady w celu odzyskania zawartej w nich energii lub w celu ich unieszkodliwiania. Ilość paliwa alternatywnego (wydajność instalacji) przewidziana do termicznego przekształcania (spalenia) wynosi średnio 672 Mg/miesiąc (przy założeniu 28 dni/miesiąc). Proces produkcji paliwa alternatywnego bazujący w części na wykorzystywaniu odpadów oraz jego termiczne przetworzenie niesie wiele korzyści, zarówno ekologicznych, jak i ekonomicznych. Ilość wytwarzanych odpadów systematycznie rośnie wraz z rozwojem przemysłu oraz wzrostem konsumpcji. Wyprodukowana energia będzie wykorzystywana na potrzeby funkcjonowania instalacji będących w posiadaniu Inwestora. W przypadku nadwyżki wyprodukowanej energii nie wyklucza się również jej sprzedaży podmiotom zewnętrznym. W ramach inwestycji, oprócz budowy hali produkcyjnej wraz z pomieszczeniami socjalnymi oraz budowy magazynu spirytusu planuje się:

- montaż instalacji do produkcji alkoholu etylowego z biomasy zawierającej cukry, w tym odpadów pochodzenia spożywczego i surowców rolniczych o wydajności 1000 l/h wraz z elementami towarzyszącymi,
- posadowienie układu chłodzenia składającego się z 4 chłodziw wentylatorowych powietrznych,
- organizację stanowiska nalewowego cystern samochodowych,

- przygotowanie terenu przeznaczonego na przyjmowanie surowców,
- budowa wiaty do magazynowania surowców oraz odpadów,
- wykonanie przyłączy wody, energii elektrycznej, kanalizacji deszczowej,
- utwardzenie terenu oraz wykonanie systemu kanalizacji deszczowej wraz z montażem urządzenia podczyszczającego (separator),
- wyznaczenie terenu, na którym zlokalizowane zostaną miejsca magazynowania odpadów i surowców rolniczych,
- wykonanie sieci wodnej,
- wykonanie sieci kanalizacji sanitarnej,
- wykonanie sieci kanalizacji deszczowej,
- posadowienie zbiornika podziemnego bezodpływowego na ścieki technologiczne o pojemności roboczej 30 m³ oraz zbiornika buforowego,
- umiejscowienie pojemników przeznaczonych na magazynowanie odpadów,
- organizację maszyn, urządzeń wchodzących w skład instalacji,
- wyznaczenie miejsc parkingowych.

Etap eksploatacji, to:

- przyjmowanie surowców rolniczych
- przyjmowanie biomasy, w tym odpadów,
- magazynowanie biomasy, w tym odpadów (m.in. spożywczych) i surowców rolniczych,
- produkcja alkoholu etylowego,
- handel spirytusem zakupionym od podmiotów zewnętrznych,
- transport produktu – spirytus,
- ewidencjonowanie odpadów,
- inne czynności takie jak np. kontrola jakości, itd.

Etap eksploatacji będzie polegał przede wszystkim na produkcji alkoholu etylowego na bazie biomasy zawierającej cukry, w tym odpadów pochodzenia spożywczego, które będą stanowiły główny surowiec produkcyjny oraz ewentualnie surowców rolniczych (zboża, ziemniaki).

Alkohol etylowy, uzyskuje się w wyniku destylacji – po fermentacji alkoholowej. Otrzymany spirytus będzie mógł przeznaczony zarówno na cele spożywcze, jak i biopaliwowe. Alkohol etylowy, może zostać uzyskany z produktów pochodzenia rolniczego, surowców skrobiowych lub zawierających cukry. Jakość surowca przeznaczonego do produkcji destylatu rolniczego uzgadnia odbiorca z dostawcą. W związku z powyższym do produkcji spirytusu – alkoholu etylowego mogą również zostać wykorzystane odpady, które zawierają skrobię lub cukry.

Proces technologiczny produkcji destylatu polega na przygotowaniu i przekształceniu surowca w postać przydatną do fermentacji alkoholowej, a następnie na odpędzaniu z zacieru otrzymanego etanolu.

W przypadku przedmiotowej instalacji wielkość produkcji została określona na poziomie 24 000 litrów spirytusu w ciągu doby. Przy założonej gęstości $\rho = 0,8 \text{ kg/dm}^3$ daje 19 200 kg = 19,2 tony gotowego wyrobu na dobę.

Zamierzenie inwestycyjne obejmuje budowę kotłowni paliw alternatywnych oraz linii przygotowania tych paliw.

W ramach inwestycji planuje się:

- budowę hali technologicznej, w której zachodzić będą procesy produkcyjne formowania paliwa i produkcji pary technologicznej,
- budowę wiaty magazynowej balotów paliwa alternatywnego RDF,
- budowę boksów magazynowych,
- wykonanie utwardzonych dróg, placów, chodników i parkingów wraz z niezbędną infrastrukturą oraz wjazdami,
- przygotowanie terenu przeznaczonego na przyjmowanie surowców,
- wykonanie przyłączy wody, energii elektrycznej, kanalizacji deszczowej,

- wyznaczenie terenu, na którym zlokalizowane zostaną miejsca magazynowania odpadów,
- wykonanie sieci wodnej,
- wykonanie sieci kanalizacji sanitarnej,
- wykonanie sieci kanalizacji deszczowej,
- umiejscowienie pojemników przeznaczonych na magazynowanie odpadów,
- organizacja maszyn, urządzeń wchodzących w skład instalacji,
- wyznaczenie miejsc parkingowych.

W budynku hali technologicznej zostaną wydzielone dwa działy:

I. Dział przygotowania paliwa,

II. Dział spalania paliwa z generatorem pary technologicznej i systemem oczyszczalnia spalin. Paliwo alternatywne skomponowane z węgla brunatnego, biomasy, wysokoenergetycznej frakcji paliwa alternatywnego RDF oraz lepiszcza w postaci mazutu będzie spalane w kotle rusztowym o mocy maksymalnej do 10 MW. Instalacja ta będzie posiadała status współspalarni odpadów o wydajności mniejszej niż 100 t dziennie.

Ilość paliwa alternatywnego (wydajność instalacji) przewidziana do termicznego przekształcania (spalenia) wynosi:

- 1 Mg/h
- 24 Mg/dobę.

Zastosowanie paliw alternatywnych (zamiennika paliw naturalnych) wymaga odpowiedniej obróbki odpadów i ich przygotowania, aby posiadały jednorodny skład o określonych właściwościach fizykochemicznych.

W związku z tym proces przetwarzania odpadów będzie obejmował dwa etapy:

ETAP I Przygotowanie paliwa,

ETAP II Spalanie (współspalanie) paliwa alternatywnego.

Do produkcji spirytusu przeznaczonego na cele biopaliwowe będą wykorzystywane:

- surowce rolnicze, lub/i
- biomasa, lub/i
- surowce rolnicze pozyskane z produkcji własnej.

W wyniku produkcji oprócz gotowego surowca powstają również produkty uboczne, do których zalicza się:

- porektyfikat,
- wywar gorzelniany,
- młóto.

Porektyfikat jest produktem ubocznym powstającym w procesie destylacji. To inaczej alkohol etylowy drugiego gatunku charakteryzujący się niższą mocą (zawartością alkoholu). Stanowi on zanieczyszczony alkohol etylowy zawierający estry, aldehydy i metanol, może również zawierać przedgony i oleje fuzlowe. Zazwyczaj jest on wykorzystywany do produkcji płynu do spryskiwaczy.

W wyniku produkcji spirytusu powstaje wywar gorzelniany, stanowiący pozostałości z substratów produkcyjnych (m.in. zboże, wyroby piekarnicze, cukiernicze).

Zgodnie z założeniami technologicznymi, aby wyprodukować 1 litr spirytusu należy przetworzyć ok. 3,8 kg surowca. Analizując założoną skalę produkcji w ciągu roku, aby móc wytworzyć 8 040 m³ spirytusu należy zużyć 30 552 Mg substratów produkcyjnych. W ciągu roku przewiduje się powstanie wywaru w ilości 72 360 000 kg. Wywar gorzelniany, uznawany jest jako cenny surowiec, nie tylko wykorzystywany na cele paszowe, ale również do produkcji biogazu, a także np. na cele nawozowe. Inwestor zakłada wykorzystywanie wywaru, jako nawozu zarówno na gruntach własnych, jak i dopuszcza się przekazanie nadwyżek innych rolnikom, podmiotom działającym w branży rolniczej, ogrodniczej, czy sadowniczej.

Po procesie destylacji powstaje alkohol etylowy oraz wywar, z którego następnie jest wydzielana frakcja stała, czyli młóto oraz frakcja ciekła, czyli odciek. Wywar po destylacji

zawiera 6-8% suchej masy (zawartość masy organicznej w wywarze wynosi od 10 do 12 %), i kierowany będzie na dekanter w celu oddzielenia frakcji młóta od odcieku.

Młóto natomiast stanowi cenny surowiec wykorzystywany np. na cele: produkcji biogazu, jako składnik paszy dla zwierząt, nawozowe, do użyznienia gleb.

Do produkcji paliw alternatywnych będą wykorzystywane:

- węgiel brunatny (produkt) lub biomasa (produkt), RDF (odpad), mazut (produkt).

Proces formowania paliwa polegać będzie na zmieszaniu w odpowiednich proporcjach wszystkich komponentów tj. węgla lub biomasy, RDF-u i lepiszcza, oraz poddaniu ich procesowi peletowania - granulacji.

Gotowe paliwo w formie peletu transportowane będzie przy pomocy podajników taśmowych do zadaszonego boks magazynowego zlokalizowanego przy wschodniej ścianie hali technologicznej o powierzchni około 150 m². Stąd przy pomocy kosza zasypowego i systemu podajników będzie zasilać kocioł parowy. Paliwo alternatywne będzie wykorzystywane w celu pozyskania energii elektrycznej oraz ciepłej w przemysłowym procesie termicznym.

Zgodnie z założeniami Inwestora produkcja spirytusu surowego będzie prowadzona na poniższą skalę:

Produkcja spirytusu surowego (destylat rolniczy)	Produkcja spirytusu surowego w ciągu doby	Produkcja spirytusu surowego w ciągu roku	Ilość przyjmowanego surowca, w tym odpadowego	Maksymalna ilość wykorzystywanych substratów produkcyjnych (biomasa, w tym odpady, ewent. zboże, ziemniaki)		
litr/godzinę	litr/dobę	litr/rok	Mg/dobę	Mg/h	Mg/dobę	Mg/rok
1000	24 000	8 040 000	do 91,2	3,8	91,2	30 552

Ilość paliwa alternatywnego (wydajność instalacji) przewidziana do termicznego przekształcania (spalenia) wynosi:

- 1 Mg/h
- 24 Mg/dobę
- średnio 672 Mg/miesiąc (przy założeniu 28 dni/miesiąc)
- max. 720 Mg/miesiąc (przy założeniu 30 dni/miesiąc).

W fazie budowy wytwarzane będą tylko ścieki o charakterze bytowym. Zatrudnieni pracownicy korzystać będą z przenośnej toalety typu TOI-TOI lub zaplecza socjalnego położonego na terenie sąsiednim będącym w posiadaniu Inwestora. Ponadto, z uwagi na brak możliwości oszacowania ilości osób pracujących podczas realizacji planowanego zamierzenia inwestycyjnego oraz ich czasu pracy, pominięto obliczenia ilości powstających ścieków bytowych w tej fazie.

b) wody opadowe i roztopowe

Wody opadowe i roztopowe spływały będą z terenu inwestycji w sposób niezorganizowany do gruntu poprzez infiltrację.

Przewiduje się, że wody te nie będą stwarzały zagrożenia dla środowiska gruntowo – wodnego, ponieważ wszystkie pojazdy, maszyny i urządzenia wykorzystywane w tej fazie będą eksploatowane zgodnie z zaleceniami producentów, będą także przeprowadzane kontrole ich stanu. Powyższe pozwoli na uniknięcie zanieczyszczenia odprowadzanych wód opadowych i roztopowych.

c) ścieki przemysłowe

Na etapie budowy inwestycji nie będą powstawały ścieki przemysłowe.

W fazie eksploatacji wytwarzane będą ścieki o charakterze bytowym. Ilość ścieków bytowych będzie równa zużyciu wody na te cele (ok. 238 m³/rok).

Zatrudnieni pracownicy korzystać będą z pomieszczeń socjalnych zlokalizowanych w projektowanych budynkach. Ścieki bytowe gromadzone będą w zbiorniku bezodpływowym („szambo”), skąd okresowo wywożone będą na oczyszczalnię ścieków.

b) wody opadowe i roztopowe

Docelowo na terenie inwestycji istnieć będzie maksymalnie do 8000 m² utwardzonego terenu. Utwardzenie będzie wykonane z betonu i/lub asfaltu i/lub trylinki i/lub kostki.

Wody opadowe i roztopowe z terenu utwardzonego oraz połaci dachowych planuje się odprowadzać w sposób zorganizowany do środowiska (do rzeki „Wielopolka”). Planowane jest wykonanie kanalizacji deszczowej wraz z urządzeniami do podczyszczania odprowadzanych wód opadowych i roztopowych. Wody zostaną poddane wcześniejszemu podczyszczeniu w separatorze. Na taki sposób odprowadzania wód opadowych i roztopowych Inwestor uzyska stosowne pozwolenie wodnoprawne.

c) ścieki przemysłowe

Szacuje się, że łączna ilość wytwarzanych ścieków technologicznych powstałych w instalacji do produkcji etanolu nie przekroczy 30 m³/tydzień, co przy założeniu funkcjonowania zakładu przez 52 tyg./rok, daje 1560 m³ ścieków w ciągu roku.

Ścieki przemysłowe powstałe w procesach przygotowania i spalania paliwa w całości będą odbierane w zbiorniku podziemnym na ścieki o pojemności roboczej 30 m³ a następnie zostaną skierowane do zbiornika buforowego. Zbiornik podziemny jak i buforowy wyposażone będą w czujnik poziomu oraz sondę pH, dzięki czemu możliwa jest neutralizacja ścieku w zależności od jego parametrów.

Zgodnie z projektem technologicznym:

- ilość ścieków powstałych w procesie spalania paliwa i oczyszczania spalin wyniesie 1000 l/dobę,
- ilość odcieków wodnych po procesie aglomeracji i z odwodnień liniowych hali wyniesie 250 kg/h.

Zapotrzebowanie na wodę ogółem wynosi 112 560m³ na rok.

Ilość powstających ścieków przemysłowych jest niższa od ilości wody zużywanej na cele technologiczne, ponieważ:

a. w skład instalacji wchodzić będzie instalacja obróbki wywaru. Powstały odciek zostanie skierowany na stację wyparną w celu zateżenia. Otrzymany kondensat po uzdatnieniu może być skierowany z powrotem do produkcji, co pozwoli na ograniczenie ilości wody potrzebnej do produkcji zacieru.

b. woda, która przeznaczona będzie na funkcjonowanie stacji zmiękczenia wody będzie wykorzystywana do chłodni oraz uzupełniania wody w kotłowni.

c). woda popłuczna powstała po przemywaniu CIP zawierająca etanol może być kierowana pompą do działu destylacji (wody popłuczne nie są wcześniej odprowadzane do zbiornika/kanalizacji ściekowej, w związku z tym na tym etapie nie stanowią jeszcze ścieku). Na etapie budowy planowanego przedsięwzięcia, polegającego na budowie instalacji do produkcji spirytusu oraz instalacji kotłowni paliw alternatywnych wraz z linią przygotowania paliw będzie emitowany hałas o niewielkim natężeniu.

Do kluczowych źródeł hałasu, jakie będą występowały na terenie inwestycji dot. produkcji spirytusu zalicza się:

- a. Ruchome źródła hałasu, tj. - pojazdy lekkie - pojazdy ciężkie,
- b. Punktowe źródła hałasu, tj. - chłodnie wentylatorowe - pompa wody chłodniczej.

Do kluczowych źródeł hałasu, jakie będą występowały na terenie kotłowni paliw alternatywnych zalicza się:

- a. Ruchome źródła hałasu, tj. - pojazdy lekkie - pojazdy ciężkie,
- b. Punktowe źródła hałasu, tj. - ładowarka - centrala wentylacyjna.

Na podstawie przeprowadzonych obliczeń akustycznych dla pory dziennej i nocnej stwierdza się, że planowana inwestycja nie będzie skutkowała ponadnormatywnym poziomem hałasu na terenach objętych prawną ochroną akustyczną.

Na etapie budowy mogą powstać odpady:

- związane z budową nowych obiektów kubaturowych,
- montażem instalacji, urządzeń, przyłączy branżowych,
- związane z wykonaniem utwardzenia terenu oraz wykonaniem elementów infrastruktury, towarzyszącej (np. system kanalizacji, zbiornik na ścieki przemysłowe, itd.),
- odpady komunalne, wytworzone przez osoby biorące udział w realizacji inwestycji.

Etap eksploatacji

Inwestor zakłada, że na etapie funkcjonowania (eksploatacji) inwestycji mogą powstawać:

- odpady komunalne,
- odpady wytwarzane w wyniku procesu produkcyjnego oraz użytkowania/konserwacji zakładu i instalacji.

Wszystkie odpady komunalne magazynowane będą w sposób selektywny w wyznaczonych miejscach na terenie inwestycji, zabezpieczone przed dostępem osób postronnych, zwierząt oraz przed możliwością rozprzestrzeniania się i zmieszania z innymi odpadami.

Do źródeł powstawania odpadów wytwarzanych w wyniku procesu produkcyjnego zalicza się m.in.:

- pozostałości poprodukcyjne,
 - odpady z procesów chemicznych (pozostałości poreakcyjne),
 - odpady powstałe w wyniku uzdatniania wody,
 - odpady z napraw i konserwacji instalacji/maszyn/urządzeń wykorzystywanych na terenie zakładu,
 - pozostałości surowców, odpadów spożywczych, których nie ma możliwości włączenia do cyklu produkcyjnego,
- oraz wytwarzane w wyniku:
- procesu przygotowania paliwa,
 - termicznego przetworzenia odpadów.

Odpady te

- a). magazynowane będą w sposób selektywny w wyznaczonym miejscu na terenie, do którego przedsiębiorca posiada tytuł prawny,
- b. zabezpieczone będą przed dostępem osób postronnych oraz możliwością rozprzestrzeniania się i zmieszania z innymi rodzajami odpadów,
- c. przekazywane uprawnionym podmiotom do zbierania lub przetwarzania,
- d). zgromadzone na terenie firmy będą zagospodarowywane w sposób bezpieczny dla środowiska i ludzi oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami.

W związku z eksploatacją instalacji przewiduje się także wytwarzanie odpadów komunalnych, związanych

z bytowaniem pracowników. Odpady będą przekazywane specjalistycznym firmom do ich dalszego zagospodarowania, z zachowaniem hierarchii postępowania z odpadami, określonej w *ustawie o odpadach*.

W niniejszej sprawie biorąc pod uwagę zaistniały stan faktyczny i obowiązujące w tym względzie przepisy należało wznowić postępowanie zgodnie z wnioskiem, ponieważ w sprawie wydano decyzję, która jest ostateczna, a wniosek o wznowienie postępowania spełniał wymagania formalne (w tym powołuje się na przesłankę z art. 145§1 pkt 4 k.p.a.), wpłynął w ustawowym terminie, o którym mowa w art. 148§2 k.p.a. i nie wskazywał w odniesieniu do wnioskodawcy na oczywisty brak przymiotu strony.

Istnienie okoliczności wymienionych w art. 145 § 1 k.p.a. skutkuje uchyleniem wadliwej decyzji ostatecznej i wydaniem orzeczenia rozstrzygającego sprawę administracyjną co do istoty.

W wyniku wznowienia postępowania w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone postępowanie administracyjne. W dniu 15 marca 2023 r. zostało zamieszczone ogłoszenie o możliwości udziału społeczeństwa we wznowionym postępowaniu w dniach 16.03. - 14.04.2023 r. Do tutejszego urzędu wpłynęło pismo Starostwa Powiatowego w Dąbrowie Tarnowskiej z dnia 14 marca 2023 r. (data wpływu: 15.03.2023 r.) (znak: OŚR.604.21.2023) przekazujące „Petycje” mieszkańców: Wielopola, Gorzyc, Dąbrówki Gorzyckiej, Adamierzy, Pilczy Żelichowskiej, Niwek, Zalipia, Ćwikowa, Olesna, Swarzowa, Oleśnicy, Odporyszowa, Podlesia Dębowego, Czyżowa i Niecieczy (bez podpisów) skierowaną do p. Starosty Lesława Wieczorka (nazwaną w piśmie starostwa wnioskiem o wznowienie postępowania). W dniu 23 marca 2023 r. wpłynęło pismo wnioskodawcy - Grupy producenckiej „Wielopolanka” o możliwości rezygnacji z kotłowni paliw alternatywnych na rzecz kotłowni gazowej. W dniu 28 marca 2023 r. wpłynęły „Protesty” mieszkańców gminy Żabno (bez podpisów) skierowane do p. Starosty Lesława Wieczorka, dotyczące budowy instalacji do produkcji alkoholu etylowego, produkcji substratu, budowy sieci ciepłej. W ramach konsultacji społecznych skierowano do Wójta Gminy Olesno sprzeciwy przeciwko budowie instalacji do produkcji alkoholu (wszystkie w tej samej treści) wpływające między 29 marca a 14 kwietnia 2023 r. W dniu 28 marca 2023 r. złożono wniosek organizacji ekologicznej Stowarzyszenie „Towarzystwo na rzecz Ziemi” w Oświęcimiu o dopuszczenie do udziału w postępowaniu administracyjnym. Wójt Gminy Olesno postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2023 r. o dopuścił Stowarzyszenie „Towarzystwo na rzecz Ziemi” do udziału na prawach strony w wznowionym postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (znak 6220/3-11/21-23). Następnie w dniu 6 kwietnia 2023 r. wpłynął wniosek organizacji ekologicznej „Zrzeszenie Ekspertów Ekologii” w Katowicach o dopuszczenie do udziału w postępowaniu. W dniu 12 kwietnia 2023 r. Wójt Gminy Olesno wydał postanowienie o dopuszczeniu „Zrzeszenia Ekspertów Ekologii” do udziału na prawach strony w wznowionym postępowaniu (znak: 6220/3-12/21-23). W dniu 14 kwietnia 2023 r. wpłynął sprzeciw mieszkańców Gminy Olesno skierowany do Wójta Gminy Olesno. W dniu 13 kwietnia 2023 r. wpłynęło pismo „Zrzeszenia Ekspertów Ekologii dotyczące uwag do inwestycji. Wójt Gminy Olesno zawiadomił o zakończeniu postępowania w sprawie. Pismem z dnia 8 maja 2023 r. Stowarzyszenie „Towarzystwo na rzecz Ziemi” w Oświęcimiu przedstawiło swoje stanowisko w sprawie, w którym strona wniosła o uchylenie decyzji z dnia 10.11.2022 r. znak 6220/ 3-7/21-22 i wydanie decyzji o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych”. W uzasadnieniu podniesiono, że wbrew treści wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, planowane przedsięwzięcie nie polega na budowie gorzelni ze współspalarnią odpadów, ale w istocie kilku samodzielnych instalacji, w tym spalarni odpadów, co pozostaje w sprzeczności z przeznaczeniem terenu przewidzianym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ponadto, według wnoszącego analizując treść raportu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko z 9 czerwca 2021 r. należy zauważyć, że przedsięwzięcie obejmuje w zakresie gospodarowania odpadami typu RDF dwa odrębne i zupełnie samodzielne procesy i dwie niezależne, choć połączone instalacje. Pierwszy z nich polega na wytworzeniu paliwa alternatywnego z węgla brunatnego, biomasy, RDF i mazutu, które nadal ma status odpadu, a drugi polega na spalaniu tak przygotowanego odpadu i odzysku energii. Według strony drugi proces i instalacja, w której ma być prowadzony, powinny być kwalifikowane jako spalarnia odpadów zgodnie z art. 3 pkt 26 ustawy o odpadach (dalej u.o.), a nie jako współspalarnia, mają one stanowić źródło ciepła do produkcji spirytusu. W dalszej części pisma wskazano, że „Na stronie 225 raportu, wyraźnie

widzieć, że instalacja do tworzenia paliwa alternatywnego ma dwa razy większą wydajność niż spalarnia. Co więcej przygotowane w tym procesie paliwo alternatywne będzie magazynowane – jako odpad (schemat str. 73) raportu, a więc poddane swego rodzaju procesowi, którego ramy określa ustawa o odpadach. Paliwo alternatywne, niezależnie czy w całości przygotowane z odpadów, czy częściowo z produktów nie będących odpadami, po dodaniu do niego odpadów w całości jest kwalifikowane jako odpad o kodzie 19 12 10 zgodnie z rozporządzeniem Ministra Klimatu z dnia 2 stycznia 2020 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. poz. 10). Zatem nie może być traktowane jako produkt, a proces jego wytworzenia, jako proces produkcyjny, lecz jako wstępne przygotowanie odpadu do dalszego przetworzenia. Z raportu wynika także, że obie te instalacje mogą pracować niezależnie od siebie. To znaczy, że linia do tworzenia paliwa alternatywnego może działać w momencie przestoju spalarni oraz odwrotnie, spalarnia może działać przy zatrzymanej linii tworzenia paliwa alternatywnego, do czasu wyczerpania zmagazynowanego paliwa, w tym odpadu o kodzie 19 12 10. Co więcej ich połączenie nie uzależnia ich pracy od siebie, w tym sensie, że spalarnia będzie mogła pracować na paliwie alternatywnym pochodzącym z innego źródła niż instalacja do przygotowania paliwa alternatywnego. Tak samo paliwo alternatywne przygotowane w planowanej instalacji będzie mogło zostać zagospodarowane w innych spalarniach odpadów. Powyższe okoliczności przesądzają, że obie te instalacje należy traktować i oceniać odrębnie, a to z kolei nie pozwala uznać tych linii za jedną inwestycję sklasyfikowaną w raporcie oddziaływania na środowisko jako współspalnię odpadów. Dodane substancje (węgiel, biomasa i mazut) w momencie połączenia z RDF tracą samodzielny charakter i stają się odpadem, bo taki status ma paliwo alternatywne. Nie można też wykluczyć, że paliwo alternatywne będzie wytworzone w większej ilości niż wydolność spalarni. W takim wypadku trzeba będzie z nim postępować jak z odpadem, nie ma więc przesłanek żeby tą samą rzecz raz w całości traktować, jako odpad a innym razem jako połączenie odpadu i innych substancji. Zatem nie mamy do czynienia z jednoczesnym spalaniem paliw konwencjonalnych i odpadów, a wyłącznie ze spalaniem odpadów o kodzie 19 12 10. Takie przedsięwzięcie w rzeczywistości nie należy do przedsięwzięć związanych z działalnością przemysłową, lecz z gospodarowaniem odpadami, tzn. jest obiektem i instalacją do termicznego przekształcania odpadów, który to fakt wnioskodawca sam określił w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Stosownie do art. 3 ust. 1 pkt 26 ustawy o odpadach spalarnia odpadów to zakład lub jego część przeznaczone do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej, obejmujące instalacje i urządzenia służące do prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów, wraz z oczyszczaniem gazów odlotowych i wprowadzaniem ich do powietrza, kontrolą, sterowaniem i monitorowaniem procesów oraz instalacjami związanymi z przyjmowaniem, wstępnym przetwarzaniem i magazynowaniem odpadów dostarczonych do termicznego przekształcania oraz instalacjami związanymi z magazynowaniem i przetwarzaniem substancji otrzymanych w wyniku spalania i oczyszczania gazów odlotowych; jeżeli współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem tej instalacji nie jest wytwarzanie energii ani wytwarzanie produktów materialnych, tylko termiczne przekształcenie odpadów, wówczas instalacja ta uważana jest za spalnię odpadów. Stosownie zaś do art. 3 ust. 1 pkt 31 ustawy o odpadach, współspalarnia odpadów to zakład lub jego część, których głównym przedmiotem działalności jest wytwarzanie energii lub produktów, w których wraz z paliwami są przekształcane termicznie odpady w celu odzyskania zawartej w nich energii lub w celu ich unieszkodliwiania, obejmujące instalacje i urządzenia do prowadzenia procesu termicznego przekształcania wraz z oczyszczaniem gazów odlotowych i wprowadzaniem ich do atmosfery, kontrolą, sterowaniem i monitorowaniem procesów, instalacjami związanymi z przyjmowaniem, wstępnym przetwarzaniem i magazynowaniem odpadów dostarczonych do termicznego przekształcania oraz instalacjami związanymi z magazynowaniem i przetwarzaniem substancji otrzymanych w wyniku spalania i oczyszczania

gazów odlotowych. Zatem w świetle powszechnie obowiązujących przepisów prawa - odzysk energii z odpadów następuje w wyniku termicznego przekształcania odpadów i możliwy jest wyłącznie w spalarniach odpadów lub we współspalarniach odpadów. Za wyrokiem NSA z dnia 6 marca 2019 r. (II OSK 998/17) można powtórzyć, że „Zaakcentowanie we wniosku, że chodzi o blok energetyczny wytwarzający energię w wyniku termicznego przekształcenia odpadów nie odbiera celu tej inwestycji, jakim jest termiczne przekształcanie odpadów celem odzyskania energii.” Zatem nie można jedynie w oparciu o cel pozyskania energii z odpadów oceniać, jak należy kwalifikować przedmiotową instalację termicznego przekształcania odpadów, ale należy to uczynić w oparciu o inne okoliczności. W analizowanym przypadku przygotowanie paliwa alternatywnego do zasilenia instalacji, na oddzielnej i niezależnej linii od procesu termicznego przekształcania odpadów, przesądza o tym, że spalany jest tylko odpad o kodzie 19 12 10, a nie wspólnie paliwa i odpady, zatem nie można uznać przedmiotowego przedsięwzięcia za współspalarnię. Co więcej art. 3 ust. 1 pkt 26 u.o. in fine wyraźnie odwołuje się do celu samej instalacji, a nie całego zakładu. Powyższe wywody istotne są w kontekście oceny zgodności przedsięwzięcia z przeznaczeniem terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Skoro w tym konkretnym przypadku nie można mówić bowiem o współspalarni odpadów, ale o dwóch instalacjach do ich przetwarzania, to omawiane przedsięwzięcie nie jest elementem zakładu produkcyjnego, lecz samodzielnym projektem, jedynie towarzyszącym istniejącej gorzelnii oraz niezależnym od niej. Objęcie kilku instalacji jednym wnioskiem nie może wypaczać oceny i kwalifikacji poszczególnych instalacji funkcjonujących w ramach jednego przedsięwzięcia. Co więcej instalacje do przygotowania paliwa oraz spalarnia nie mają one charakteru produkcyjnego, ale stanowią rodzaj infrastruktury technicznej z uwagi na funkcje wytwarzania ciepła. Dodatkowo w kontekście planowanej sieci ciepłowniczej, przedsięwzięcie należy oceniać jako obiekt użyteczności publicznej. Warto podkreślić, że planowana inwestycja zgodnie 6 pkt 3 u.g.n. powinna być kwalifikowana, jako inwestycja celu publicznego, ponieważ dotyczy gospodarki odpadami - ma przetwarzać w procesie termicznego przekształcania odpadów, tak i o kodach 19 12 10, 19 12 12. Zatem należy je uznać za działanie o znaczeniu ponadlokalnym, wszak wpisują się w gospodarkę odpadami, która jest zadaniem samorządu terytorialnego. Co więcej w orzecznictwie sądowo administracyjnym wskazuje się, że zarówno odzysk energii z odpadów (realizowany przede wszystkim we współspalarni) jak i ich unieszkodliwianie (realizowane przede wszystkim w spalarni) zostało zaliczone w oparciu o art. 6 pkt 3 u.g.n. do celów publicznych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt: II OSK 998/17). Podstawowym przeznaczeniem nieruchomości, na której ma zostać zlokalizowane przedsięwzięcie jest działalność rolnicza. Dla obszaru oznaczonego jako M11RPU uchwała nr XVI/117/2000 Rady Gminy w Oleśnie z 25-02-2000 r. ustaliła przeznaczenie pod tereny bazy produkcji rolno-hodowlanej, przetwórstwa rolno-spożywczego, oraz produkcji kostki brukowej i innych materiałów budowlanych, a także innej produkcji nierolniczej. Biorąc pod uwagę, że sformułowanie „innej produkcji nierolniczej” rozszerza zakres przeznaczania w istocie do wszelkich rodzajów działalności produkcyjnej, należy je traktować, jako wskazanie przeznaczenia dodatkowego (uzupełniającego). Gdyby bowiem wolą prawodawcy lokalnego było po prostu umożliwienie na obszarze M11RPU wykonywania jakiegokolwiek produkcji, to bez sensu byłoby wyliczenie na początku tego zdania działalności związanych z produkcją rolną. Zatem jedyną możliwą i zgodną z zasadą racjonalnego prawodawcy, a zarazem mieszczącą się w granicach wykładni językowej, jest interpretacja, że sformułowanie „innej produkcji nierolniczej” stanowi przeznaczenie dodatkowe dla tego obszaru. Taki wynik wykładni miejscowego planu prowadzi do konieczności ustalenia, czy charakter ocenianego przedsięwzięcia jest zgodny z podstawowym. Przedsięwzięcie polegające na przygotowaniu paliwa alternatywnego oraz na termicznym przekształcaniu odpadów wiąże się ze stosowaniem substancji ropopochodnych, dużą częstotliwością ruchu pojazdów

przywożących odpady i wywożących pozostałości po tym procesie, z wzniesieniem instalacji z stosunkowo wysokim emitorem oraz powodowanie emisji substancji szkodliwych dla zdrowia, które mogą przedostawać się do organizmów żywych, z których produkowana jest następnie żywność (nawet jeśli emisja np. dioksyn będzie odbywać się w granicach określonych normami, to może kumulować się w organizmach żyjących). W świetle takiej charakterystyki planowanego przedsięwzięcia trzeba je ocenić jednoznacznie, jako niezgodne z przeznaczeniem podstawowym. Ponadto biorąc pod uwagę treść art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) zarówno elementy infrastruktury technicznej, jak też przeznaczenie terenu pod obiekty użyteczności publicznej powinny być wyodrębnione na planie liniami rozgraniczającymi. Wspomniana powyżej uchwała nie przewiduje obszarów o takim przeznaczeniu. W świetle powyższych uwag, planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z przeznaczeniem obszaru określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Zatem zgodnie z art. 80 ust. 2 u.o.o.ś., jak wskazuje się w orzecznictwie „Skoro z treści art. 80 ust. 2 u.u.i.ś. [u.o.o.ś] wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe.” [Wyrok NSA z 22.06.2020 r., II OSK 329/20, LEX nr 3035603]. Zatem w przedmiotowej sprawie koniecznym jest uchylenie decyzji i rozstrzygnięcie o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia. Dodatkowo można wskazać, że w raporcie opis wariantów alternatywnych jest lakoniczny i obejmuje tylko cechy specyficzne dla produkcji spirytusu, nie ma natomiast rozważań dotyczących instalacji do przygotowania paliwa alternatywnego oraz spalarni odpadów. Taka prezentacja wariantów przedsięwzięcia nie pozwala na trafną ocenę w zakresie wyboru najlepszego wariantu. Zatem w istocie raport oddziaływania na środowisko nie spełnia w tym aspekcie wymogów art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. Mało tego, należy wskazać, że instalacja do przygotowania paliwa alternatywnego może być powodem nieprzyjemności zapachowych (odorów) na nieruchomościach w sąsiedztwie nawet ponad 100 m. RDF oraz preRDF zazwyczaj stanowią pozostałości po procesie mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów komunalnych. Biorąc pod uwagę niski stopień selektywnej zbiórki odpadów bio – kuchennych, oraz niedoskonałości procesu MBP, tak powstały RDF, preRDF będzie zanieczyszczony resztkami czynnymi biologicznie, co powodować może uwalnianie się substancji o nieprzyjemnym zapachu przy otwieraniu balotów. Najczęściej stosowanym rozwiązaniem tego problemu w tego rodzaju instalacjach jest prowadzenie rozładunku RDF w zamkniętych halach, w których panuje podciśnienie, a powietrze jest kierowane do procesu spalania. W przedmiotowej instalacji nie projektuje się takiego rozwiązania, ani innego zapobiegającego oddziaływaniu odorowemu. Nie można także zaakceptować przeprowadzonej w raporcie OOŚ oceny ryzyka wystąpienia poważnej awarii. Ocena ta nie jest wynikiem żadnej analizy, lecz arbitralnie postawioną tezę z lakonicznym uzasadnieniem, które nie daje możliwości kontroli zasadności postawionych wniosków. Analiza ryzyka, według większości metodologii odwołuje się przynajmniej do prawdopodobieństwa i możliwych skutków. Te parametry są kluczowe i nieodzowne w ocenie ryzyka. Jak bowiem szacować możliwość pojawienia się niepomyślnych wypadków, gdy nie wiemy co może się wydarzyć, ani jakie są szanse, że to się wydarzy, nie mówiąc już o kontekście oraz czynnikach wpływających na prawdopodobieństwo i skutki. Na koniec należy zauważyć, że w raporcie nie ma przeprowadzonej analizy wpływu instalacji na klimat, co jest wymogiem art. 66 ust. 1 pkt 6 u.o.o.ś.”

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2022 poz. 1029 ze zm., zwana dalej u.o.o.ś.”),

właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Według art. 75 ust. 1 pkt 4 u.o.o.s. w zw. Z art. 150 § 1 k.p.a. organem właściwym do wydania decyzji w niniejszej sprawie jest Wójt Gminy Olesno.

Należy wskazać, że zgodnie z uchwałą nr XVI/117/2000 Rady Gminy w Oleśnie z dnia 25 lutego 2000 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, działki nr 4/7 oraz 19/8 w miejscowości Wielopole są częściowo objęte planem zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z jego zapisami dla terenu oznaczonego jako M11RPU dopuszczalne jest zagospodarowanie jako - tereny bazy produkcji rolno-hodowlanej, przetwórstwa rolno-spożywczego, oraz produkcji kostki brukowej i innych materiałów budowlanych, a także innej produkcji nierolniczej. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Stowarzyszenia Towarzystwo na rzecz Ziemi w Oświęcimiu, że sformułowanie „innej produkcji nierolniczej” stanowi przeznaczenie dodatkowe dla tego obszaru. To z kolei powoduje, że przedsięwzięcie polegające na przygotowaniu paliwa alternatywnego oraz na termicznym przekształcaniu odpadów wiąże się ze stosowaniem substancji ropopochodnych, dużą częstotliwością ruchu pojazdów przywożących odpady i wywożących pozostałości po tym procesie, ze wzniesieniem instalacji ze stosunkowo wysokim emitorem oraz powodowanie emisji substancji szkodliwych dla zdrowia, które mogą przedostawać się do organizmów żywych, z których produkowana jest następnie żywność (nawet jeśli emisja np. dioksyn będzie odbywać się w granicach określonych normami, to może kumulować się w organizmach żyjących). Wskazać również należy, że planowane przedsięwzięcie wykracza poza teren objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, ponieważ działka nr 4/7 tylko częściowo jest objęta tym planem. Ponadto w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wyraźnie wskazano, że dopuszcza się zabudowę kubaturową parterową z dachami spadowymi niskimi. Tymczasem z raportu wynika, że w ramach inwestycji planuje się wybudowanie hali produkcyjnej wraz z pomieszczeniami socjalnymi, w tym hali z działami procesowymi instalacji do produkcji etanolu oraz obróbki wywaru, oraz pomieszczeń socjalnych (parter + piętro). Zatem również w tym zakresie inwestycja jest niezgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 kwietnia 2023 r. (III OSK 2045/21) „W przypadku stwierdzenia niezgodności planowego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego procedowanie co do meritum, w sprawie potrzeby ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia niezgodnego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, staje się bezprzedmiotowe.”

Zatem planowane przedsięwzięcie należy ocenić, jako niezgodne z przeznaczeniem podstawowym i jest niezgodne z przeznaczeniem obszaru określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Należy również uznać, że w trakcie niniejszego postępowania administracyjnego, do tutejszego Urzędu wpłynęło ponad 1600 sprzeciwów mieszkańców wsi Wielopole i okolicznych miejscowości w których, podnoszono szereg zastrzeżeń dotyczących planowanej inwestycji. W sprzeciwie (data wpływu 14.04.2023 r.) w pkt11 mieszkańcy podnoszą, że już obecna działalność inwestora powoduje dużą uciążliwość dla środowiska i jego mieszkańców, poprzez nieustanną zdanien wnoszących emisję fetoru, zanieczyszczenie wód cieku Wielopolka, zanieczyszczenie gleby odciekami ze zgromadzonych na terenie gospodarstwa odpadów. Zdaniem mieszkańców, realizacja przedmiotowej inwestycji spowoduje doszczętną degradację tego środowiska. Mieszkańcy podkreślają, że przebywanie w obecnych miejscach zamieszkania, na które mieszkańcy pracowali całe swoje życie stanie się niemożliwe.

W raporcie o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia wskazano, że na etapie eksploatacji, na terenie zakładu podczas eksploatacji występować będzie emisja do powietrza pochodząca z instalacji do produkcji spirytusu w zakresie środków transportu, procesu magazynowania i wydawania alkoholu, oraz fermentacji i propagacji drożdży. Natomiast w instalacji kotłowni paliw alternatywnych wraz z linią przygotowania paliw emisja do powietrza dotyczy środków transportu, ze spalania paliwa w ładowarce, przygotowania paliwa alternatywnego, spalania paliwa alternatywnego. Wynika stąd wniosek, że podczas eksploatacji pojawią się odory, które będą oddziaływać na mieszkańców.

Wskazać należy, iż postępowanie w sprawie oceny oddziaływania danego przedsięwzięcia na środowisko służy zidentyfikowaniu wszystkich potencjalnych zagrożeń dla środowiska, mogących wiązać się z realizacją przedsięwzięcia, a następnie wskazaniu rozwiązań eliminujących lub minimalizujących te zagrożenia. Stosownie do powyższego, zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy, w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia min. bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi. Zatem organy orzekające w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia powinny wszechstronnie poczynić ustalenia na temat spodziewanego oddziaływania przedsięwzięcia na szeroko rozumiane środowisko, w tym na ludzi. Oczywistym jest, iż przy inwestycjach takich jak planowane przedsięwzięcie istotne znaczenie ma kwestia ewentualnej uciążliwości odorowej tych obiektów. Zasięg takiej uciążliwości musi być zatem zbadany w każdej takiej sprawie. Okolicznością bezspornie utrudniającą badanie ww. uciążliwości jest brak w obowiązującym systemie prawa norm określających dopuszczalne wartości odorów (brak norm odorowych na co powołuje się min. Iwesor). Jak podkreśla orzecznictwo sądowe, ww. stan normatywny bynajmniej nie zwalnia organów orzekających w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań z obowiązku dokładnego wyjaśnienia, czy ryzyko wystąpienia ww. uciążliwości odorowej wystąpi w danej sprawie i w jaki sposób uciążliwości tej można zapobiec (por. np. wyrok NSA z 14 listopada 2012 r., II OSK 1238/11 oraz wyrok tut. Sądu z 7 września 2017 r., IV SA/Wa 1196/17). Orzecznictwo sądowe zdecydowanie również odrzuca, jako okoliczność mogącą uzasadniać odstępowanie od dokonywania ww. ustaleń, rzekomą całkowitą relatywność, czy też subiektywizm ocen co do uciążliwości odorowej danego przedsięwzięcia. Ww. stanowisko kłóci się bowiem w oczywisty sposób ze wskazaniami doświadczenia życiowego, w świetle których wprawdzie próg odczuwania uciążliwości odorowej może różnić się w przypadku poszczególnych osób, niemniej okoliczność ta nie jest równoznaczna z nieistnieniem utrwalonej i łatwo dostępnej wiedzy na temat stopni uciążliwości odorowej, odbieranej przez zdecydowaną większość ludzi jako np. niska, średnia, wysoka, czy też bardzo wysoka. Dlatego też jeżeli uciążliwość odorowa danego przedsięwzięcia oddziaływałaby w sposób zbyt daleko idący na najbliższe sąsiedztwo (w szczególności zajęte pod zabudowę mieszkalną), to upoważnia to organ orzekający w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań do odmowy wydania takiej decyzji. Należy w tym kontekście wyraźnie zaznaczyć, iż podstawą odmowy jest brak możliwości zapobieżenia istotnemu negatywnemu oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (tj. oddziaływaniu na warunki życia ludzi, o których to warunkach mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy). Bardzo ważna jest również okoliczność, że zagadnienie uciążliwości odorowej należy przy tym ściśle odróżniać od zagadnienia emisji gazów do powietrza (amoniaku, czy też siarkowodoru). Aczkolwiek ww. gazy mają właściwości odorotwórcze, to dotrzymywania przez inwestora wymogów co do dopuszczalnego pułapu takiej emisji (wymogi te ściśle określają stosowne przepisy wykonawcze) nie można automatycznie utożsamiać z brakiem uciążliwości odorowych. Zatem w niniejszej sprawie mając na uwadze zebrany materiał należy uznać, że planowane przedsięwzięcie w ocenie organu będzie źródłem emisji odorów oddziałujących w sposób nieakceptowalny na otoczenie terenu inwestycji, tj. w szczególności na pobliską zabudowę

mieszkaniową, znajdującą się w bliskiej odległości (kilkadziesiąt metrów) od granicy terenu inwestycji i jej oddziaływania. Zdaniem organu szacunków tego rodzaju nie zawiera w szczególności przedłożony przez Inwestorów raport, który koncentruje się zasadniczo na kwestii dotrzymania norm emisji gazu, konkludując, iż uciążliwości przedsięwzięcia zamkną się całkowicie w granicach terenu inwestycji. Tym samym ani w raporcie ani w pozostałym materiale dowodowym sprawy nie znajduje się analiza, pozwalająca na uznanie, że zasięg terytorialny, skala (natężenia, czasu trwania) - przewidywanych oddziaływań odorowych będzie niewielka. Zatem w ocenie organu instalacja do przygotowania paliwa alternatywnego może być powodem odorów na nieruchomościach sąsiednich. Z treści raportu wynika, że odory te zazwyczaj stanowią pozostałości po procesie mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów komunalnych. Biorąc pod uwagę niski stopień selektywnej zbiórki odpadów bio – kuchennych, oraz niedoskonałości procesu MBP, tak powstały RDF, preRDF będzie zanieczyszczony resztkami czynnymi biologicznie, co powodować może uwalnianie się substancji o nieprzyjemnym zapachu przy otwieraniu balotów.

W orzecznictwie sądowo-administracyjnym podkreśla się, że stwierdzenie nadmierności wpływu emisji odorowych, oceniane przez pryzmat fundamentalnych dla prawa ochrony środowiska zasad prewencji oraz przezorności (art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, Dz. U. z 2020 r. poz. 1219 z późn. zm. oraz art. 191 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), może uzasadniać odmowę ustalenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia." Wyrok WSA w Warszawie z 9.09.2020 r., IV SA/Wa 2720/19, LEX nr 3067921. W wyroku NSA z 25 maja 2020 r., NSA stwierdził: "Sąd I instancji prawidłowo zaakceptował zastosowanie przez organy zasady prawa ochrony środowiska - zasady prewencji, zasady przezorności i zasady zrównoważonego rozwoju, uznając, że realizacja planowanej inwestycji nie jest możliwa. W sytuacji braku norm określających parametry stężeń substancji zapachowych w powietrzu, zasady te nakazują powstrzymanie realizacji inwestycji hodowli drobiu na taką skalę w tak niewielkiej odległości od zabudowań mieszkalnych. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oddziaływanie substancji zapachowych pochodzących z hodowli drobiu o takim rozmiarze będzie odczuwalne i uciążliwe, a do tego niemalże permanentne biorąc pod uwagę planowanych kilka cykli chowu w ciągu roku (jak wynika z raportu, s. 9, łącznie 336 dni). Brak stosownych norm chroniących życie i zdrowie ludzi przed oddziaływaniami odorów, nakłada na organy obowiązek zapobiegania potencjalnym zagrożeniom związanym z tego typu oddziaływaniami". Organ wskazuje, że w niniejszej sprawie zastosowanie ma zasada zrównoważonego rozwoju (art. 5 Konstytucji RP w zw. z art. 3 pkt 50 p.o.ś.) oraz zasady prewencji i zasady przezorności (art. 6 p.o.ś.) w sprawach dotyczących oceny oddziaływania wysoce odorotwórczych przedsięwzięć na środowisko. Ponadto przy ocenie nadmierności oddziaływań odporowych nie można pomijać, że emisja odorów może w pewnych sytuacjach prowadzić do naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz mieszkania, czyli wartości chronionych m.in. na gruncie art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W szczególności w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, że wspomniany przepis Konwencji obejmuje poszanowanie jakości życia prywatnego oraz możliwość korzystania w spokoju z walorów własnego domu. Prawa te mogą być naruszone również w sposób niematerialny, np. na skutek hałasu, emisji szkodliwych substancji, nieprzyjemnych zapachów oraz innych ingerencji (zob. np. wyroki: z 8 lipca 2003 r. w sprawie H. i inni przeciwko (...), skarga nr (...), § 96 oraz z 3 maja 2011 r. w sprawie A. przeciwko Polsce, skarga nr (...), § 93; zob. np. H. Machińska, Europejska Konwencja Praw Człowieka jako instrument ochrony praw jednostki w związku z zanieczyszczeniem środowiska, "Europejski Przegląd Sądowy" 2014, nr 1, s. 63). Na gruncie orzecznictwa ETPCz przyjąć należy, w świetle Konwencji władze publiczne w zakresie ochrony środowiska nie tylko muszą powstrzymać się od arbitralnej ingerencji w prawa jednostek, lecz także powinny podjąć

aktywne kroki w celu zapewnienia tych praw. Obowiązek ten spoczywa na władzach publicznych, a więc nie tylko na organach administracji publicznej (władza wykonawcza), lecz także na organach władzy sądowej, w tym na sądach administracyjnych (zob. R. Hauser, Konflikt środowiskowy przed organami i sądami administracyjnymi w kontekście art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, "Europejski Przegląd Sądowy" 2014, nr 1, s. 28).

Uznając, że w świetle powyższego, przedsięwzięcie polegające na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych” w miejscowości Wielopole nie spełnia łącznych przesłanek niezbędnych do wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, należy orzec o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych” w miejscowości Wielopole.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.a, decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. W tym ostatnim przypadku organ administracji publicznej może w drodze postanowienia zażądać od strony stosownego zabezpieczenia. Okoliczność, iż w obrocie prawnym funkcjonuje decyzja Wójta Gminy Olesno z dnia 10 listopada 2022 r. o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie „Instalacji do produkcji alkoholu etylowego o wydajności 1000l/h wraz z kotłownią paliw alternatywnych” (znak: 6220/3-7/21-22), a przedmiotowa decyzja może wpływać na życie i zdrowie mieszkańców znajdujących się w sąsiedztwie inwestycji domów czyli może wpływać na ważny interes społeczny, uzasadnia nadanie niniejszej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Występowanie zagrożenia dla ważnego interesu społecznego, jakim jest życie i zdrowie mieszkańców, uzasadnia nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Od niniejszej decyzji stronom przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Tarnowie, w terminie 14 dni od otrzymania decyzji, za pośrednictwem Wójta Gminy Olesno. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1 x Grupa Producentka „WIELOPOLANKA” Sp. z o.o., Wielopole 62, 33-210 Olesno,
1 x strony postępowania,,
1 x a/a.

WÓJT
mgr inż. Witold Morawiec
